

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 253. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271716494208/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

og kategoriske Ordre, var det hendes Pligt at have Ørene med sig. Nu da hun var misfornøjet med Pastor Kristenseus kolde Ordknaphed lige over for hende, var hun ikke tilbøjelig til at slutte det værste af Karen Stuepigens Fnisen, naar hun saa Kapellanen styre ind ad „Strædet“ til unge Niels Nielsens Gaard, hvor Konen faktisk var en af de smukkeste i Sognet og gjaldt for en af de mest hellige. Da Frøken Springborg fandt, at det var hendes Pligt at være à jour med alt, hvad der sagdes og gjordes i Præstegaarden, saa længe hun var der, fandt hun paa forsvarligt at bruge hvert Middel til at naa sit Maal, som f. Eks. at lytte uden for Borgstuedøren til Karlens, Husmandens og Pigernes Samtaler. Endnu Lillejuleaften havde Karlen sagt: Ja, ja, Maren Niels Nielsens sidste Tøs hun er da „kristen“, ved jeg, for den unge Præst hedder jo Kristen Kristensen. Hun glemte endog at forarges, som hun ellers vilde have gjort, over Pigernes fjantede Fnisen.

Da Pastor Kristensen kom hjem fra sin Gerning i Anneks-sognet, var han ved Middagsbordet uafbrudt under Kontrol af Frøkenens Blikke. Men han gav ingen Agt derpaa og vekslede kun faa Ord med gamle Pastor Lamm som f. Eks., at Kirken havde været lige saa stoppende fuld som i Hovedsognet, at Herrens Finger synlig havde berørt ogsaa denne Menighed. Den gamle Herre udtalte pligtømmæssig med foldede Hænder: „Herren være lovet!“ Han syntes at falde hen i Betragtninger, sukkede flere Gange, og hans Distraction benyttede Frøkenen sig af.

Der blev nemlig serveret Andesteg. Og hver Gang der var Fjerkraa paa Bordet, stod der en Kamp om Kilebenet mellem Pastor Lamm og hans Kusine. Ædelt og selvfornægtende sagde den ene til den anden: „Tag bare Kilebenet . . . jeg sætter ikke den mindste Pris paa det . . . det er mig saamænd ligemeget, hvad jeg faar . . . jeg spiser akkurat lige saa gerne det ene som det andet Strykke . . .“ men den, der tog det, efterlod en dump Fortrydelse i Sjælen paa Modparten. I Dag listede Frøken Springborg Kilebenet lydløst til sig og havde halvt fortæret det, da hendes Fætter vaagnede af sine Betragtninger. Resigneret sukkede han og opgav Kampen. Den unge Præst gnavede det store Laarben og spiste den fede Gump. Frøken Springborg sagde til sig selv, at en Mand, der satte saa lidt Pris paa Guds Gaver, burde nøjes med samme Føde som Folkene i Borgestuen. „Ja vent Du til i Aften!“

Hele Eftermiddagen sad hun paa sin Forhøjning, glad som